

oprávnění substituční statek zatížití a to sluší právě probrati, zvláště když něco takového se již ve spisech substitučních tvrdí, tak na př. v podání fiduciářově ze 28. dubna 1910, v němž žádá za povolení největší ze sporných zápůjček, vtělené pak ve vl. č. 233 mor. zem. desk pod pol. 56 penízem 588.573 K 58 h, ačkoli k tomu hned sluší upozorniti, že si obsah podání toho, odvolávající se na investice a meliorace fiduciářem pořízené resp. na potřebu zařízení odporuje se závětí, kde zůstavitel v čl. I potvrzuje, že nemovitosti, o něž jde, s upotřebením velmi značných kapitálů zařídil podle nejrationelnějších hospodářských zásad (pročež mohl potom také každé zatížení zakázati), a že soud o žádosti té vůbec šetření nekonal, nýbrž se jen s písemným prohlášením účastníků spokojil, takže nebylo ani zjištěno, že nějaké investice a meliorace konány, ani zda zápůjčka na ně obrácena. Toto otázky mohou skutkově býti ovšem velmi rozličné a složité, takže není v tomto rozvrhovém řízení pro jich vyšetřování a zjišťování nejen místa, nýbrž nelze je také prostředky řízení nesporného zjistiti a proto nezbývá právě nic jiného, než potvrditi rozhodnutí rekursního soudu, jenž otázku platnosti hypothečních pohledávek banky Z. odkázal na pořad práva.

Čís. 9081.

Statkoví úředníci (zákon ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák.).

Stačí, byla-li zachována doba výpovědní, třebas se tak stalo i dodatně prodloužením lhůty, jen když mezitím neuplynula lhůta, na kterou bylo vadně vypovězeno.

(Rozh. ze dne 3. července 1929, Rv II 439/29.)

Žalobu, by žalovaný byl uznán povinným vykliditi naturální byt na velkostatku žalobců, procesní soud první stolice pro tentokráte zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobců napadený rozsudek potvrdil. Důvody: První soud zjistil, že žalovaný byl správcem velkostatku žalobců po osm let, a správně dovedl vzhledem k § 19 zákona ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák., že jeho služební poměr mohl býti zrušen jen výpovědí osmnáctitýdenní. Výpovědi dopisem ze dne 12. května a 30. června 1928 byly nesprávné a proto nezákonné. Důsledkem toho jest k nim hleděti tak, jako by se vůbec nebyly staly. Proto nemohla žalující strana výpovědní lhůtu stanovenou dopisem ze dne 12. května 1928 prodloužiti dopisem ze dne 18. června 1928 k 30. září 1928, an žalovaný neuznal první výpověď a proti ní se ohradil. K těmto důvodům napadeného rozsudku jest podotknouti, že výpověď jest jednostranným právním jednáním, jímž žalobci stanovili, kdy má skončiti služební poměr žalovaného. Výpověď jest podle své přirozené povahy úkonem jediným, nedílným a beze odpůrcova svolení nepřipouští ani opravu ani doplnění. Neodpovídá-li výpověď přesně době zákonem stanovené, neruší vůbec služební poměr (§ 19 druhý odstavec, uvedeného zákona: »Ist eine Kündigungsfrist einzuhalten«), zůstávajíc projevem právně bez-

významným. Proto také výpověď žalobce ze dne 18. června 1928 jest novou samostatnou výpovědí, která taktéž stanovila výpovědní lhůtu rovněž krátkou (104 dní neboli 15 týdnů místo předepsaných 18 týdnů). Otázkou, zda by stačila výpověď služební smlouvy bez výpovědní lhůty, takže by pak platila lhůta zákonná, netřeba se zabývati; neboť v souzeném případě dali žalobci v prvním dopisu výpověď k 30. červnu, v druhém dopisu k 30. září 1928. Ani § 406 c. ř. s. nemohou se žalobci pro svůj názor dovolávati; neboť ustanovení to předpokládá, že závazek k plnění již vznikl, v době žaloby však ještě nebyl dospělý. Ani prvním ani druhým dopisem žalobců nebyl, jak shora uvedeno, služební poměr vůbec zrušen a závazek žalovaného k vyklizení služebního bytu vůbec ještě nevznikl, zejména ne pouhým projitím času. § 573 c. ř. s. nelze na tento případ použít ani obdobně. Že šlo o skutkový děj podle § 22 zák. o statkových úřednících, žalobci v prvé stolici netvrdili a žalobci prohlášení k tomu potřebného v první stolici ani neučinili (§ 482 odst. 2 c. ř. s.). Vždyť žalovali až po uplynutí »výpovědní lhůty« stanovené dopisem ze dne 18. června 1928. Ostatně i tento případ předpokládá výpověď podle zákona, při čemž zaměstnavatel žádá jen o vyklizení před uplynutím výpovědní lhůty. Žalobce má tudíž nárok na služební byt jako část svého platu (§ 5 cit. zák.) až do řádného skončení služebního poměru, které dosud nenastalo.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. jest oprávněn. Podle §§ 18 a 19 zákona o statk. úředn. může býti zrušen služební poměr výpovědí, při níž musí býti dodržena výpovědní lhůta (§ 19 druhý odstavec slova: ist eine Kündigungsfrist einzuhalten). Musí tudíž strana, jež chce zrušiti služební poměr výpovědí, zachovati lhůtu zákonem určenou. Důvod je na snadě. Zaměstnanci musí býti poskytnuta možnost nalézt si jiné místo, zaměstnavateli zase možnost zjednatí jiného úředníka. Není proto po této stránce rozdílu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem. Každá strana má proti druhé nárok na určitou výpovědní lhůtu a může proto odporovati výpovědi jen potud, pokud nebyla lhůta ta zachována. Účelem odporu může býti jen dodržení zákonné lhůty. Podle toho jest posouditi nárok žalovaného na užívání služebního bytu, jež bylo částí jeho služebního důchodu. Výpovědi dopisem ze dne 12. května 1928 projevíli žalobci úmysl zrušiti služební smlouvu podle §§ 18 a 19 zákona o statk. úředn. Tomuto projevu mohl žalovaný odporovati, ježto nebyla zachována zákonná lhůta výpovědní, ovšem mohl se domáhati jen jejího prodloužení na zákonnou dobu. Žalovaný tak učinil dopisem svého právního zástupce, žalobci pak dopisem ze dne 18. června 1928 vyhověli oprávněnému odporu žalovaného tím, že prodloužili výpovědní lhůtu na zákonnou dobu. Tím byla zhojena vada původní výpovědi a bylo dosaženo účelu zákonného předpisu, výpověď stala se právně účinnou v ten způsob, že uplynutím prodloužené doby byl zrušen služební poměr a tím

i nárok žalovaného na užívání služebního bytu. Nelze dovoditi ze zákona, že výpověď nepřipouští opravu ani doplnění a že jest v každém případě projevem právně nevýznamným, neodpovídá-li přesně době stanovené zákonem. Zákon nevyžaduje více, než by byla zachována určitá doba výpovědní (einhalten), nevyklučuje však, by se tak stalo i dodatně prodloužením lhůty, jen když mezi tím neuplynula lhůta, na kterou bylo vadně vypovězeno, t. j. jen když tato lhůta může býti ještě prodloužena. Mohla proto býti prodloužena dopisem ze dne 18. června 1928 výpovědní lhůta určená původně do 30. června 1928 s právním účinkem, že služební poměr skončil dnem 1. října 1928, ke kterému byl vypovězen.

Čís. 9082.

**Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).
O návrhu ve smyslu § 91 zák., by likvidátor zajistil pohledávky věřitelů společnosti, lze rozhodnouti v nesporném řízení.**

(Rozh. ze dne 4. července 1929, RI 407/29.)

Návrh věřitelů společnosti s r. o. v likvidaci, by bylo likvidatoru společnosti nařízeno, složit jistotu k zajištění pohledávky navrhovatelů, soud první stolice zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, nehledě k uplatněnému jím zamítavému důvodu, znovu o návrhu rozhodl. D ů v o d y: Zamítnutí návrhu rekurentů, by bylo firmě uloženo zajistiti jejich pohledávky, stalo se z důvodu, že se rejstříkový soud pokládá za nepřislušna uložiti společnosti žádané zajištění, jelikož rejstříkovému soudu náleží jen přezkoumávání formelní stránky likvidace, do věci samé se však pouštěti nemůže. Tento právní názor rekursní soud nesdílí. Jest ovšem správné, že soud rejstříkový má zkoumati formelní stránku likvidace, jest však zároveň povinen zkoumati provedení likvidace s hlediska § 91 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., tedy zejména, pokud jde o zapravení a zajištění dluhů, a může v tom směru k návrhu zájemníků uložiti firmě, pokud se týče likvidatorům, by zajistili dluhy. To státi se může s hlediska § 15 uv. zák. k obch. zák., podle něhož ve firemních věcech jest předsejítí podle zásad nesporného řízení, v řízení nesporném a není tudíž správné, že prvý soud k rozhodnutí o žádaném zajištění nebyl příslušným. Naopak podle toho, co řečeno, jest příslušným k řešení této otázky. Nezbyvá proto než, by se prvý soud, nehledě k zamítacímu důvodu, znovu usnesl o návrhu rekurentů na zajištění jejich pohledávek. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Stěžovatelka se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody dovolacího rekursu. Jde prozatím jen o řešení otázky, zda o ná-